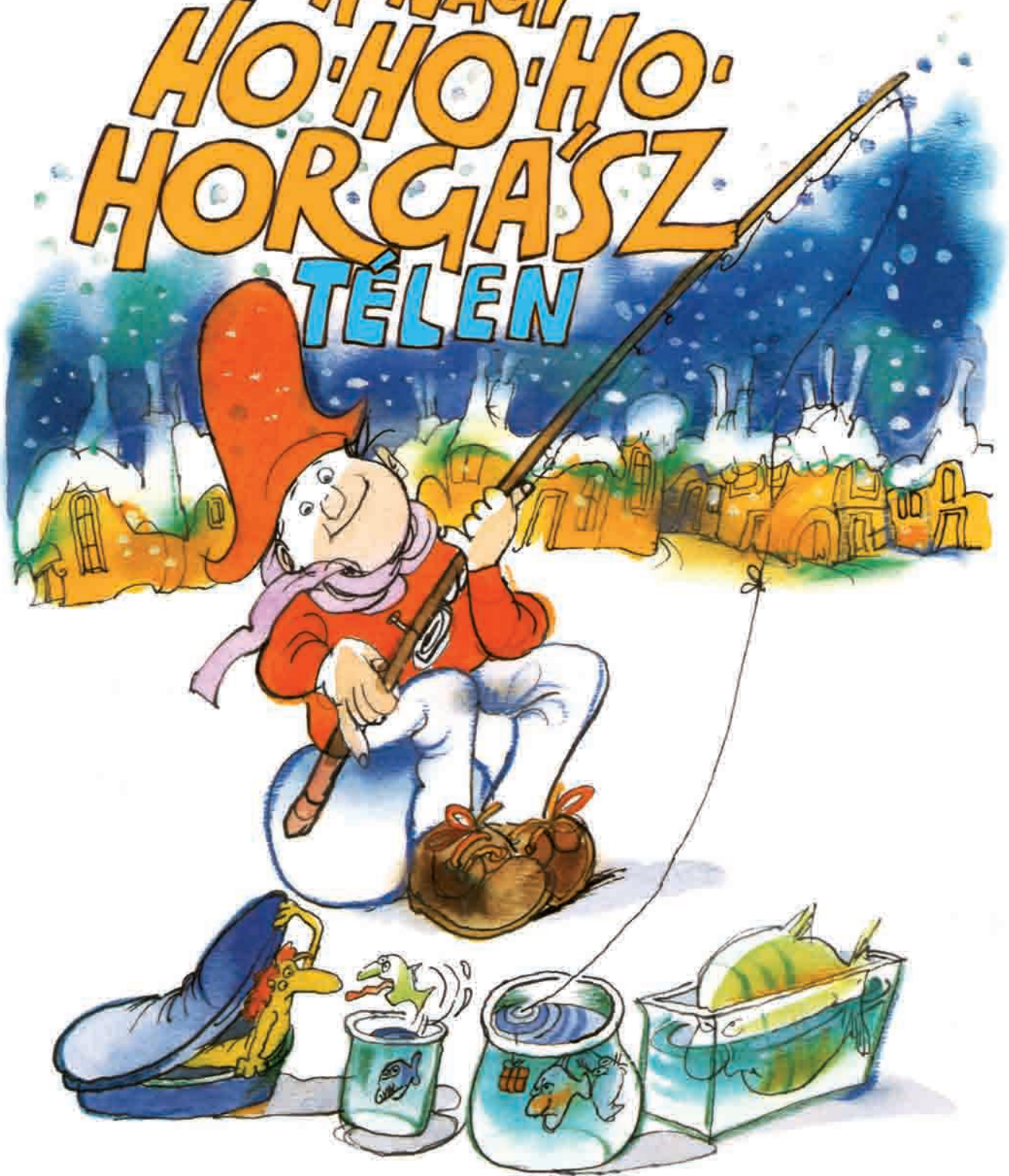

CSUKÁS ISTVÁN • SAJDIK FERENC

A NAGY
HO-HO-HO
HORGÁSZ
TÉLEN

A fagyasztott hal

Hol van a nyár, hol van a nyár? Elröppent, mint egy sóhajtás. Most tél van, csikorgó, hideg tél. Sóhajtás is van, a Nagy Horgász sóhajtozik, kinéz az ablakon, de nem lát mást, csak jégvirágot. Befagyott minden, az igazi virág meg elhervadt, a halak meg alusznak a folyó fenekén. A Főkukac aludna, csinált is magának egy téli szállást a pincében, de őt meg a Nagy Horgász nem hagyja aludni.

– Ne aludj! – mondta neki. – Beszéljünk, mert megőrülök az unalomtól.
A Nagy Horgász felesége a másik szobában a fejéhez kapott.

– Én meg a Nagy Horgásztól örülök meg! Meg ettől az állandó sóhajtozástól. Ki kell találnom valamit.

Beszólt a szobába:

– Menjetek a konyhába! Mind a ketten! Ott a krumpli, pucoljátok meg!

A Főkukac, kint a konyhában, rögtön belefúrta magát egy nagy krumplibába.

– Jól csinálom, főnök? – kiáltott ki a krumpliból.

A Nagy Horgász morgott.

– Rosszul csinálod, te lukasztógép! Nem fúrni kell, hámozni!

A Nagy Horgász felesége beszólt a konyhába:

– Hajtsatok rá, fiúk! Járjon a kezetek! Én elmegyek a csarnokba.

A Nagy Horgász kezében megállt a kés. Lélegzet-visszafojtva figyelt az ajtó-csapkodásokra.

– Egy, kettő, három, bumm! Kertkapu! Elment.

A Nagy Horgász eldobta a kést.

– Hurrá! Szabadok vagyunk! Mit csináljunk? Megvan! Sakkozunk!

A Nagy Horgász felállította a sakkfigurákat.

– Oda ülj!

A Főkukac tiltakozott.

– Megint én vagyok a halakkal! Nem igazságos!

Ugyanis a Nagy Horgásznak olyan sakkja volt, hogy az egyik csapat csupa halfigurákból állt, a másik csapat meg csupa horgászfigurákból. Még régen kapta, a Horgászújságtól, névnapjára.

– Enyém a sakk! – mondta. – Én választok. Figyelj, pupák! Most ezt a gyaloghalat leütöm! Puff!

Háta mögé dobta a leütött gyaloghalat. A gyaloghal mérgesen az ágy alá gurult.

– Most nagy bajban vagy, pupák! Most óriási bajban vagy, mert a futárhalat is leütöm! Hohohohó!

Leütötte a futárhalat is. A futárhal is begurult az ágy alá.

A Főkukac összeráncolta a homlokát, figyelt erősen, kombinált és tervezett, oldalt lépett, előre cselezett. Majd egy merész húzással mattot adott.

A Nagy Horgász először nem figyelt oda.

– Mintha a kertkapu csapódott volna... – mormogta.

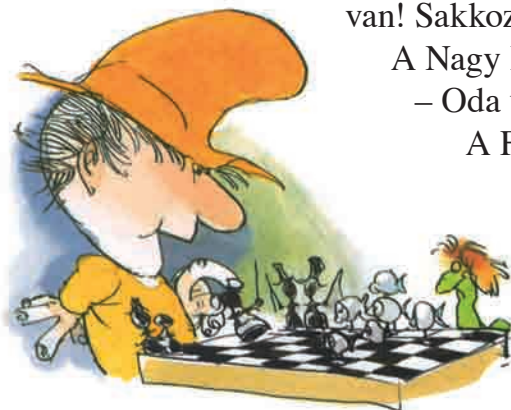
A Főkukac gúnyosan felvihogott.

– Kint a kertkapu csapódott, itt meg bent a Nagy Sakkozó becsapódott! Hihih! Sakk és matt!

A Nagy Horgász bambán nézett a sakktáblára.

– Hogy-hogy-hogy? – motyogta. – Izé. Nem érvényes! Elnéztem! Kezdjük újra! Az ember egy pillanatra nem figyel oda, és te aljasul kihasználod!

Egymásra meredtek harciasan. A veszekedést és a sakkozást a Nagy Horgász felesége szakította félbe.

– Ne kezdjétek semmit! A krumplipucolást fejezzétek be! Itt a csomag, ezt tegyétek a hűtőbe! Én még elmegyek tortalapért.

A nagy szatyrot rátette a sakktáblára.

Bámulták a szatyrot, a Nagy Horgász dühösen turkált benne, majd kiemelt egy papírcsomagot.

– Hát ez meg mi?

Kibontotta, és ámulva nézte.

– Hal! Halacska! Egy mélyhűtött tengeri hal! Hohohohó!

A Fő kukac is megcsodálta.

– Hal! De hát ez agyon van fagyasztva! Micsoda barbárság!

A Nagy Horgász felrikkantott.

– Semmi vész, te kukacok gyöngye! Kiolvasztjuk! Hohohohó! Visszatér belém az élet! Illetve a halba.

Nagy levegőt vett, és lehelgette a mélyhűtött halat.

– Hö! Hö! Hö! Lehelj te is!

A Fő kukac lehelt.

– Hö! Hö! Nem olvad.

A Nagy Horgász nem csüggedt.

– Akkor dörzsöljük! Dörzsöld te is! A másik oldalát.

Dörzsölgették szorgalmasan a fagyasztott halat. De a hal nem olvadt.

A Nagy Horgász töprengett.

– Majd csinálunk nagyobb meleget. Hozz egy gyertyát. Meg gyufát is. Én addig vigyázok, hogy a hal el ne szökjön.

Meggyújtották a gyertyát, melegítették a mélyhűtött halat. Izgatottan lesték, hogy olvad-e. A gyertya már a körmükre égett, a Nagy Horgász dörmögött.

– Olvad, olvad, csak lassan. Semmi vész! Mindjárt csinálunk nagyobb meleget! Hohohohó! Nyomás! Hozd a hőszigetelőt!

Ráirányították a hőszigetelőt a mélyhűtött halra, s lesték, hogy éled-e már, olvad-e már. A mélyhűtött tengeri halat nagyon jól lehűtötték, mert egy szemernyit sem olvadt.

– Főnök, lehet, hogy ez egy több millió éves hal? – motyogta a Fő kukac. – Lehet, hogy még a jégkorszakból maradt itt?

A Nagy Horgász dühösen legyintett.

– Majd csinálunk ennek a jégkorszaki halnak körbe meleget! Szaunát! Gőzfürdőt! Gejzirt! Hohohohó! Nyomás a fürdőszobába!

Bementek a fürdőszobába, vitték a halat is, becsukták az ajtót, hogy ne illanjon ki a meleg.

A Nagy Horgász megnyitotta a melegsapot, zuhogott a forró víz a kádba.

– Most beleengedjük a halacska a forró vízbe! – suttogott a Nagy Horgász.

– Micsoda izgalom! Mélyhűtött horgászat! – riikkantotta a Fő kukac.

A mélyhűtött hal ide-oda lökődött a zubogó forró vízben.

– Ez inkább megfő, de nem olvad! – suttogta idegesen a Fő kukac. Majd izgatottan meresztgette a szemét.

– Főnök! Kinyitotta a száját!

– Gyorsan a botomat! – süvöltött a Nagy Horgász. – Nyomás! Hozzad már! Én addig szemmel tartom.

A Fő kukac rohant a botért.

A Nagy Horgász csillogó szemmel megsuhogtatta a botot, hajlítgatta, majd sürgetve szólt.

– Gyere már, te csalik gyöngye! Mozgasd meg a berozsdásodott izmokat! Hohohó! Mint a régi szép időkben! Mint a legforróbb nyárban. Aztán csak ügyesen. Remélem, még nem felejtettél el mindent!

Rácsatolta a Fő kukacra az övet. A Fő kukac idegesen állt a kád szélén.

– A régi szép idők! Mikor nyár volt! Főnök, nyár nincs, de hőség van! Kicsit forró ez a víz!

A Nagy Horgász harsogott, kipirult az arca.

– Rá se ránts! Jót tesz a reumádnak. Mi lesz már? Gyerünk már. Hohohó! Kezdődik a horgászat! A Nagy Horgászon nem lehet kifogni! A Nagy Horgász télen is horgászik!

Meglengette a botot, s beledobta a Fő kukacot a kádba.

A Fő kukac lemerült, szembe úszott a hallal, megállt előtte, s figurázni kezdett, lebegett, táncolt, a derekát mozgatta, a csípőjét riszálta.

A hal meg se moccan. A Főkukac kezdett begurulni. Abbahagyta a csáb-táncot, fintorgott, számfület mutogatott, mozgatta az orrát.

Ekkor a mélyhűtött hal egy óriásit ásított: Á! Á! Mint aki mélyen unja az egészet.

A Főkukac már kezdett megsértődni, meg újra begurulni, amikor ámulva vette észre, hogy a nagy hal ásító szájából kiúszik egy kis hal. Na, a kis hal nem volt álmos! Igencsak fürge és eleven volt!

– Na végre, hogy kijöttem! Már azt hittem, hogy ott kell megöregednem a gyomrában! Még tavaly lenyelt ez a főzabáló!

A Főkukac kidugta a fejét a vízből, s hebegve kiáltott.

– Főnök! Ketten vannak! Au! Au!

Feljajdult, mivel a kis hal beleharapott a farkába. Mérgesen lebukott a víz alá.

A kis hal pimaszul megjegyezte:

– Erről jut eszembe, hogy de rég kóstoltam egy kis kukacot!

A Főkukac dühbe gurult.

– Mit fecsegsz itt?! Majd adok én neked kóstolást!

S megrohamozta a kis halat.

Ám a kis hal egy könnyed mozdulattal félreúszott, a Főkukac elzúgott mellette.

– Engem akarsz elkapni, te földigiliszta? Van nektek egyáltalán horgászengedélyetek? Jártatok egyáltalán valamilyen tanfolyamra? Vagy horgásziskolába? Mi? Ti fürdőká-d-horgászok! Vízcsap-halászok! Lefolyó-pecások!

Így gúnyolódott a kis hal pimaszul, de azért közben vigyázott, hogy elég távolság legyen közöttük.

A Főkukac már nem látott a dühtől. Kidugta a fejét a vízből.

– Főnök! Lengesd meg egy kicsit a botot, így nem tudom elfogni ezt a pimasz békaivadékot!

A Nagy Horgász bólintott. Lengette a botot előre-hátra, majd föl a magasba.

A Főkukac már éppen fejest akart ugrani a kádba, mikor ámulva látta, hogy nem éri el a vizet! Sőt, repül a levegőben, és hopp, már fent is csücsült a fregolin.

A kis hal kidugta a fejét a vízből, s vigyorogva felkiáltott.

– Mi van, te repülő giliszta? Nem látsz? Itt vagyok! Félsz a víztől?

A Nagy Horgász is bambán nézett.

– Mit keresel ott?

A Főkukac mérgesen ugrált a fregolin, alig tudott beszélni a dühtől.

– Túl nagy volt a lendület, főnök! Dobj vissza a vízbe! Már megszáradtam a fregolin. És mindjárt megüt a guta!

A Nagy Horgász óvatosan meglóbálta a botot, a Főkukac újra a vízbe tottyant. Dühösen körülnézett, hogy hol a kis hal.

– Engem keresel? – vihogott a kis hal a nagy hal háta mögül szemtelenül.

– Téged, te mirelit kaviár! Azért is elkaplak! Betelt a pohár, te pimasz kakattyú! Te gyorsfagyasztott zseb-hal! Te cáfafogból kiesett tömés! Most véged van! Most kihúzod a gyufát.

A Főkukac óriási sebességre kapcsolt, villámgyorsan cikázott, mindig a kis hal nyomában, nem hagyott neki egy perc pihenőt sem.

A kis hal kezdett kifáradni, érezte, hogy mindjárt vége az üldözéses versenynek, elkapja ez a megveszett kukac!

Akkor a nagy hal, amely álmosan lebegett eddig a vízben, egy óriásit ásított: Á! Á! Á!

A kis hal villámgyorsan bebújt a tátott szájba.

Újra feléledt, s pimaszul kikiáltott.

– Itt csípjél el, te pupák! Te orvkukac!

A Főkukac felmérte a helyzetet, felbukkant a víz színére, s így szólt.

– Gyorsan, főnök! Gyorsan valami csapdát!

– De mit? – tehetetlenkedett a Nagy Horgász.

A Főkukacnak sebesen járt az esze.

– Egy befőttesüveget!

A Nagy Horgász hozott egy befőttesüveget.

– Tartsd a nagy hal szájához, főnök! Szorosan! Most elkapjuk.

A Nagy Horgász a nagy hal szájához tartotta – szorította a befőttesüveget.

A Főkukac hátrament, megfogta a nagy hal farkát, és pumpálni kezdte.

A nagy hal először csuklott egy picit, majd egy nagyobbat, majd egy hatalmasat böffentett: böff!

A kis hal berepült a befőttesüvegbe.

– Most, főnök! – kiáltott ki a víz alól a Főkukac.

A Nagy Horgász gyorsan befogta a befőttesüveg száját, kiemelte a vízből, s gyönyörködve nézte.

A Főkukac megveregette a nagy hal hátát.

– Aludhatsz tovább!

Kiúszott a vízből, és ő is gyönyörködve nézte a befőttesüveget.

– Micsoda fogás! És télen!

A kis hal csapkodott, kiabált a befőttesüvegben.

– Azonnal engedjete el!

A Nagy Horgász szélesen mosolygott.

– Persze! Majd elengedünk! És újra kifogunk! Azután megint elengedünk, és megint kifogunk.

– Bizony! – bólogatott a Főkukac vigyorogva.

A kis hal rémülten kiabált.

– Jaj nekem! Ezek örültek! Hová kerültem? Segítség!
– Pszt! – intette a Főkukac. – Ne kiabálj, mert jön valaki és meghallja.
Ajtó csukódott odakint.
– Már itt is van – mondta idegesen a Nagy Horgász. – Hova dugjuk?
– A vécéartályba! – javasolta a Főkukac. – Mégis, vízközelben lesz.
Gyorsan bedugták a befőttesüveget a tartályba.

A Nagy Horgász felesége nyitott be a fürdőszobába.
– Mit csináltok itt? Mért van a hal a fürdőkádban? Mért nincs megpucolva a krumpli? Megbolondultatok? Azonnal vegyétek ki a halat a kádból!
A Nagy Horgász legyintett.
– Ott van, viheted! Meg se fogtuk. Hozzá se nyúltunk. Csak egy kicsit kimelegítettük.
Egymásra nevettek a Főkukaccal, mint két gyerek.
– Nem, nem, ezt nem fogtuk meg! – vihogott a Főkukac. – Elég nekünk, ami a befőttesüvegben van! Elrakva télire!
A Nagy Horgász felesége szigorúan nézett a két ütődöttre.
– Mars ki a konyhába! Krumplit pucolni! Majd attól magatokhoz tértek.

Fejcsóválva nézte, hogy a Nagy Horgász és a Főkukac vihogva, egymást lökdösve vonul ki a konyhába, s érthetetlenül beszélnek összevissza.

- Újra elengedjük, hahaha!
- És újra kifogjuk, hihihi!
- Megint elengedjük, hahaha!
- És megint kifogjuk, hihihi!

A Nagy Horgász felesége felsóhajtott.

- Mikor lesz már vége a télnek? Mindnyájan megbolondulunk!

